

Var det Samfundets Pariakaste . . . og hvorfor var de det? — hvorfor . . . havde de aldrig Ret til at være med ved Livets store Gæstebud?

»Vær saa god, tag for dig af Retterne,« sagde Doktoren.

Han gned sig i Hænderne og saa smilende over paa hende. — »Spis nu, ellers tror vi her, at du er en Storborger.«

Hun kastede et prøvende Blik paa Vællingen. Ja, hvorfor skulde hun ikke spise? hun var virkelig sulten, — lige saa sulten, som hun i gamle Dage havde været, naar hun kom hjem fra Gymnastik.

Det var næsten mørkt, da de naade deres Bestemmelsessted, en fjerde Sal i et Hus langt ude i Rhabarberkvarteret.

Doktoren gik først ind i Stuen.

»Vent lidt her i Forstuen, ellers forskrækker vi dem,« sagde han til Ragnhild.

Han gik ind i Stuen, hvis Dør han dog lod staa paa Klem, saa hun kunde se ind.

Det var et lille yderst fattigt udseende Rum. Luften var ligesom mærket med denne ubeskrivelige Lugt, der altid hænger ved Fattigdom, selv hvor der virkelig efter Forholdene hersker en Renlighed, saa stor som det her saa ud til.

Midt i Stuen stod en bleg, mager, endnu temmelig ung Kvinde. Hun holdt sig med den ene Haand fast i Bordpladen for paa den Maade at stive sig af mod de Kuldegysninger, der hvert Øjeblik gennemfor hende. Det var et mærkeligt Ansigt, hun havde. Hendes Øjne, et Par store, blide, sorgfulde Øjne kontrasterede forunderlig mod den store tandløse Munds skarpe Linier. Her laa et Udtryk af en Vilje saa stærk, at den i Aaringer havde kunnet kue Smerte og Træthed.

Doktoren tog hendes Haand og følte hendes Puls.

»Dette gaar ikke længere, Madam Christensen. De maa have Hvile nogle Timer af Døgnet, ellers slaar De Dem selv ihjel, og det kan vi ikke være tjent med. Nu har De ikke været af Klæderne i de sidste ti Dage!«

»Aa, jo! det gaar nok, man kan holde meget ud, naar man skal og vil,« svarede hun. »Jeg kan jo ogsaa af og til faa mig et lille Blund, naar Moder sover og Drengen har Ro for Smerterne i Ryggen.«

»Snak, Madam Christensen! jeg ved nok, at hvad De vil, det vil De, saalænge de kan, og jeg har stor Respekt baade for Dem og Deres Vilje, men nu kan De min Tro ikke mere, og nu gaar De ind i Kammeret og lægger Dem, ellers bliver vi to Uvenner.«

»Ja, men —«

»Jeg har forudset alle Tilfælde og alle de Indvendinger, De vilde gøre, og derfor har jeg bragt en Dame med, der kan være hos de syge, medens De kan faa den Hvile, De trænger til. — De skal ikke bryde Dem om, at denne Dame ser ud til at være lidt fin paa det, det er en god Pige, der vil have Grund til at være dem taknemlig, om hun faar Lov til at være Dem lidt nyttig. Hun har nemlig ikke det Gud lader skabe at tage sig til i denne Tid.«

Doktoren gik ud i Forstuen til Ragnhild.

»Gaa nu ind og se at faa hende i Seng, her staar meget paa Spil, om denne Kone ikke faar Hjælp og Hvile, det er et af det Slags Mennesker, som Verden ikke har Raad til at miste, hun er en af dem, det er Umagen værd at holde Livet i. — Nu gaar jeg, men om et Par Timer kommer jeg igen og ser, hvordan du tager dig i Situationen.«

Ragnhild kiggede endnu en Gang ind i Stuen, før hun gik ind. Der inde fra lød der en stønnende Lyd. »Aa Gud ja! Aa, Gud hjælpe mig, arme Synder, til en naadig Forløsning! Aa ja!«

Var det den døende, gamle Kvinde? uh! ha! hvor det lød uhyggeligt. Hun trak sig et Øjeblik forskræmt tilbage til den mørkeste Krog af Forstuen. Skulde hun løbe sin Vej fra det hele? gaa hjem? hjem . . . Hjemme, hvor alle de tunge Minder lurede paa hende i hver Krog, nej! nej! . . .

Hun gik hurtigt ind i Stuen.

Madam Christensen og Ragnhild saa et Øjeblik undersøgende paa hinanden. Saa begyndte Ragnhild lidt genert:

»Min Fætter, Dr. Holm, har fortalt mig om Dem, maa jeg være her lidt og hjælpe Dem? Jeg duer rigtignok ikke meget, jeg kan egentlig ingen Ting, men det er sandt, hvad han sagde, jeg trænger til at være lidt nyttig, — jeg har . . . hun tog Madam Christensens Haand. »Jeg har en stor, stor Sorg, derfor trænger jeg til at komme bort fra mine egne Tanker.«

»Har De ogsaa Sorg? ja, De ser ud til det, lille Stakkel,« sagde hun og saa deltagende paa Ragnhild. — »Ja saa, saa tager jeg imod Hjælpen, De byder, for saa ved jeg, at man længes efter at trøste andre, naar man selv er tung om Hjærtet . . . Gamle Moder er det let at komme til Rette med, men med Drengen, der ligger derhenne, er det værre. — Han lider saa meget, den stakkels Unge. — Da han var tre Aar, faldt han ned ad Trappen og brækkede Ryggen en Dag, da jeg var ude hos Grossererens for at vaske, og siden har han næsten aldrig haft Ro hverken Nat eller Dag . . . og saa er han jo sky og bange, naar han ser fremmede. Tror De nu, De kan have Taalmodighed til at snakke ham til Rette, om han ogsaa skriger og er uartig imod Dem?« —

»Ja, ja, gaa nu bare til Ro, Børn pleje altid at holde af mig.«

»Her er Moders Medicin, den skal hun have hver Time. Der er Vand paa Thekjedlen og Petroleum paa Apparatet, for naar hun vaagner, er hun altid tørstig og trænger til lidt varmt, men jeg maa først ned til Urtekræmmeren i Stuen efter et Lod The, Brød har vi heller ikke.«

»Nej, læg Dem strax, jeg skal selv gaa efter, hvad der mangler, og naar jeg saa kommer op, maa De være i Seng.«

Ragnhild talte i en bestemt Tone med et svagt Forsøg paa at antage lidt af sin Fætters myndige Væsen.

(Fortsættes.)